

- ⁴ Там само. – Арк. 1 – 3.
- ⁵ Bieńkowski L. Organizacja Kościoła Wschodniego w Polsce... – S. 867.
- ⁶ Nabywaniec S. Unicka archidiecezja Kijowska w okresie rządów arcybiskupa metropolity Felicjana Filipa Wolodkowicza 1762 – 1778... – S. 471.
- ⁷ Ваврик М. (ЧСВВ) Нарис розвитку і стану Василянського Чину XVII – XX ст. Топографічно-статистична розвідка... – С. 25.
- ⁸ Там само. – С. 122 – 124.
- ⁹ Nabywaniec S. Op. cit. – S.479.
- ¹⁰ Ваврик М. (ЧСВВ) Вказ. праця. – С. 45 – 47.
- ¹¹ Підручний П. (ЧСВВ) Василянський Чин від Берестейського З'єднання (1596) до 1743 року... – С.97.
- ¹² Śliwa T. Kościół grekokatolicki w latach 1696 – 1764... – S. 458.
- ¹³ Bieńkowski L. Op. cit. – S.894.
- ¹⁴ Śliwa T. Op. cit. – S.464.

SUMMARY

Yuriy Stetsyk

Monasteries of the Peremyshl eparchy in stock the province of Swiato-pokrovska: echo reform (1739 - 1780 years)

The juridical-legal changes of monasteries status was outlined. The bases aspects of the legal disputes between basilians and bishops was defined. The romanization process of basilian monastery was examined.

Keywords: basilians, province, romanization, congregation.

Олена ЦИКВАС

Потоцькі як експоненти презент для духовенства Львівської унійної єпархії у XVIII ст. (за матеріалами Центрального державного історичного архіву України у Львові)¹

Стаття присвячена особливостям рекомендації кандидатів на парафіяльні уряди на території Львівської унійної єпархії у XVIII ст. За приклад були використані презенти, видані представниками магнатського роду Потоцьких, що знаходяться у колекції ф. 201, оп. 1 в Центрального державного історичного архіву України у Львові.

Ключові слова: Львівська унійна єпархія у XVIII ст., право патронату, презента, Потоцькі.

Одним із найбільших магнатських родів Речі Посполитої, представники яких володіли численними маєтками на території Львівської унійної єпархії, були Потоцькі гербу Пилява. Історія цього роду на руських землях бере свій початок у першій половині XVI ст., коли Якуб Потоцький – як винагороду за заслуги в битві під Обертином (1531 р.) – отримав від польського короля Сигізмунда I у володіння село Войніж у Галицькій землі². Вдала військова і політична кар'єра, а також шлюб із Друзяною, дочкою кам'янецького каштеляна Миколая Язловецького, посприяли тому, що статок Якуба Потоцького збільшився в декілька разів³.

Остаточне укорінення Потоцьких на Поділлі відбулося за Миколая, сина Якуба, який у 1570 р. на місці села Загайполе заснував місто Золотий Потік, котре й стало їх родовим гніздом⁴. Про авторитетність цієї особи свідчить той факт, що Миколай першим з-поміж родичів, які проживали на теренах Коронної Русі, посів престижні посади. Свою кар'єру він розпочав у 1543 р. як королівський двірський, проте уже за кілька років Миколай повернувся на Поділля, зайнявши уряд коронного польного стражника, а згодом – хмільницького й кам'янецького старости⁵. Участь у численних військових акціях забезпечили йому прихильність короля, що й стало запорукою росту економічної могутності роду на Поділлі⁶. Від шлюбу з Анною Чермінською у Миколая Потоцького було п'ятеро синів, двоє з яких, Анджей і Стефан, поклали початок двом лініям роду – гетьманській (Срібна Пилява) та примасівській (Золота Пилява)⁷. Впродовж XVII ст. Потоцькі перетворились у впливову магнатську родину й зосередили в своїх руках важливі земські уряди і величезні земельні володіння на Поділлі та в Галичині.

Кожен землевласник, як то особа світська, чи духовна, в межах своїх землеволодінь користувався правом презенту, тобто рекомендації єпископу кандидата на парафіяльний⁸ бенефіцій⁹. У фонді 201 (опис 1 в) Центрального державного історичного архіву України у Львові (далі – ЦДІА України у Львові) в результаті проведеного нами дослідження було виявлено 79 презент, виданих представниками роду Потоцьких упродовж XVIII ст.

Найраніша презента датована 1702 р. і належить яблонівському старості Анджею Єжи Потоцькому (пом. 1703/1710) – представнику гетьманської гілки роду. Грамота надана ним в якості патрона нової церкви Покрову Пресвятої Богородиці у поселенні Новий Гвоздець. У документі зазначено, що місцем його видачі було село Гвоздець¹⁰.

Іншим представником тієї ж гілки роду, презенту якого вдалося виявити, став коронний великий гетьман Юзеф Потоцький (1673–1751), син Анджея, коронного польного гетьмана, і Анни з Рисиньських¹¹. Юзеф виступив експонентом дев'яти привілеїв, виставлених у період з 1718 по 1742 рр. Частина з них, а саме п'ять документів, надано для кандидатів на парафії, що знаходилися в межах приватних володінь Юзефа. Це були грамоти на церковні бенефіції у селах Зарубинці¹², Богданівка¹³, Драсинів¹⁴, Розтоки¹⁵ та в містечку Козова¹⁶. Натомість у документі на парафію Княже, виданому 18 липня 1731 р., звернута увага на його приналежність до Снятинського староства (*do starostwa tego sniatynskiego nalezące*)¹⁷. До числа королівщин належали й містечко Ярошів (Яришів)¹⁸, села Старі Кути¹⁹ та Русів²⁰, на парафії яких Юзеф Потоцький надав грамоти. Чотири грамоти магната були підписані у Станіславові, де знаходилася одна з головних резиденцій Юзефа Потоцького²¹. Іншими великими містами, які фігурують у презентях як місця їх видачі, стали Броди, Збараж і Залозці, що також були розташовані у приватних володіннях магната. Лише в одному випадку грамота видана поза ними: презента Василію Мурафі на парафію у містечку Княже підписана в містечку Кути, що належало до королівських володінь.

Шість презент для духовенства Львівської унійної єпархії за період з 1754 по 1765 рр. надані дружиною Юзефа Потоцького – Людвікою з Мнішків Потоцькою (бл. 1712–1785)²². Єдиною грамотою, в якій вона виступає як приватна власниця, є документ для села Кривче, що належало до Микулинецького ключа²³ у складі її землеволодінь²⁴. Усі інші привілеї стосувалися населених пунктів, що входили до складу Кутського ключа Снятинського староства. У містечку Кути було видано три презенти: на парафії у селах Довгополе²⁵, Старі Кути²⁶ та Кабаки²⁷. Місцем видання двох інших грамот (на церковні бенефіції у селах Рибна²⁸ та Білобереза²⁹) стали резиденції гетьманової у Микулинцях та Красічині, про що, зрештою, свідчить й інтитуляційна формула обох презент: «*Ludwika z Wielkich Konczus na Krasieczynie u Mikulincach Potocka*»³⁰.

Величезними маєтками на території Львівської унійної єпархії володів Станіслав Потоцький (1698–1760), київський і познанський воєвода, син згаданого Юзефа та його першої дружини Вікторії Лещинської. Цьому значною мірою посприяла як вдала кар'єра, так і успадкування маєтків від батька³¹. В досліджуваній колекції ЦДІА

України у Львові виявлено 13 привілеїв, експонентом яких виступає Станіслав Потоцький. Більшість презент видана ним як королівським урядником, що зумовлене посіданням кількох старостинських урядів³². Це, зокрема, грамоти для таких населених пунктів, розташованих в межах королівщин: Майдан³³, Бринь³⁴, Бутилів³⁵, Кулачин³⁶, Завалля³⁷, Снятин³⁸, Тязів³⁹ і Тучапи⁴⁰. Як приватний власник Станіслав Потоцький видав грамоти для сіл Сопів⁴¹, Задубрівці⁴², Глинки⁴³, а також для містечка Коршів⁴⁴. Найбільшу кількість презент магнат видав у містечку Залозці, яке було головною резиденцією магната. Для двох грамот (1739 і 1743) місцем видачі стала Тустань (тепер Галицького р-ну Івано-Франківської обл.). Також місцями видачі презент Станіславом Потоцьким виступають міста Станіславів і Збараж, що перебували у його власності, діставшись у спадок після смерті батька⁴⁵.

Від шлюбу з Геленою Замойською у Станіслава Потоцького було семеро синів. Маєтки, які знаходились на теренах Львівської унійної єпархії, перейшли у спадок двом із них – Юзефові і Вінцентові. Впродовж 1761–1768 рр. вони спільно володіли Станіславівським ключем у Руському воєводстві⁴⁶, тому відомо декілька презент, виданих Юзефом Потоцьким (бл. 1734–1802) від свого і свого брата імені. Це грамоти на парафії у населених пунктах Теляче⁴⁷, Микитинці⁴⁸, Вільховець⁴⁹ та Отинія⁵⁰. Остаточо Станіславівський ключ перейшов у власність Юзефа Потоцького після поділу родинних маєтків, що відбувся у Варшаві в 1770 р.⁵¹ Інші дві грамоти, виставлені від його імені, датовані 1778 р. і видані на парафії в селах Бровариська⁵² та Садки⁵³, що входили до складу Язловецького ключа (купленого в 1777 р. у Понятовських)⁵⁴. Частину презент Юзеф Потоцький видав у місті Броди, яке дісталось йому від батька⁵⁵, та у Варшаві, де він володів юридикою під назвою «Нові Броди»⁵⁶. Місцем видання грамоти для містечка Отинія (8 січня 1767 р.) став Львів: тут Юзеф Потоцький перебував у зв'язку з організацією Радомської конфедерації, активним учасником якої він був⁵⁷.

Після згаданого поділу маєтків у 1770 р. до числа великих землевласників долучився Вінцентій Потоцький (1740–1825), коронний великий підкоморій, який до 1768 р. перебував під опікою свого дядька Євстахія⁵⁸. Відомо чотири презенти Вінцентія Потоцького, виданих в 1782–1783 рр. Це грамоти на парафії у його земельних володіннях: селах Коропець⁵⁹ та Сопів⁶⁰, а також

містечку Отинія (два привілеї)⁶¹. Три з чотирьох грамот було виставлено у його резиденції в Немирові на Брацлавщині.

До гетьманської лінії роду належала Марціанна з Огінських Потоцька (бл. 1706–1766), друга дружина волинського воєводи Михайла Потоцького⁶². Після смерті чоловіка вона стала власницею декількох сіл, що входили до складу Сендзішовського ключа (Малопольське воєводство). Одну з презент, виявлених у ЦДІА України у Львові, виставлено від її імені: 1762 р. у Сендзішовському замку видано грамоту Теодорові Куриловичу, кандидатові на парафію Святого Михаїла Архангела в селі Корнів⁶³.

25 червня 1747 р. презенту для приватного села Лисків спільно надали Фелікс Вінценти Потоцький (пом. 1766), син вище згаданого Михайла Потоцького від першого шлюбу, та його дружина Маріанна з Даниловичів⁶⁴. Грамоту було видано у Красному Ставі, де експонент посідав уряд старости⁶⁵.

Значні земельні володіння на Поділлі і в Галичині належали волинському і київському воєводі Францішку Салезію Потоцькому (бл. 1720–1772), онукові коронного великого гетьмана Фелікса Казімежа Потоцького, племінникові згаданого Михайла Потоцького⁶⁶. Відомо п'ять презент, виставлених ним з 1737 по 1752 рр. на церковні бенефіції в містечку Серебрія⁶⁷ та селах Брикуля⁶⁸, Шлишківці⁶⁹ і Крушанівка, розташованих у межах його приватних володінь⁷⁰. Згадані презенти ілюструють динаміку зростання земельної власності магната. Найраніший з виявлених документів, що стосується парафії Святого Михаїла Архангела в містечку Серебрія, датований 24 квітня 1737 р. і виданий у Браїлові. Відомо, що в 1732 р. Францішек Салезій Потоцький отримав у спадок від свого дядька Станіслава, белзького воєводи, декілька маєтків: вони стали чи не першим його значним надбанням, і серед них був і згаданий Браїлів⁷¹. У 1742 р. він одружився з Анною Ельжбетою з Потоцьких, яка внесла йому як посаг володіння в Тартакові⁷². Наступні три грамоти на бенефіції у селах Брикуля, Шлишківці і Крушанівка за період з 1742 по 1752 рр., видані саме у цій місцевості. В середині 1750-х років Францішек Салезій Потоцький зайнявся розбудовою Кристинополя, отриманого у спадок від батька, і зробив його своєю резиденцією⁷³. Останню відому нам грамоту – для церкви Різдва Пресвятої Богородиці, що в селі Шлишківці – експонент видав у Кристинополі 8 лютого 1760 р.⁷⁴

Останнім представником гетьманської лінії роду, презенти якого вдалось виявити, є Євстахій Потоцький (бл. 1720–1768), львівський староста, син Єжи Потоцького і онук коронного великого гетьмана Фелікса Казімежа Потоцького. Більшість його приватних володінь знаходилась на теренах Люблінського воєводства⁷⁵. Тому грамоти, видані ним на церковні бенефіції Львівської унійної єпархії, стосувалися населених пунктів, розташованих у межах королівщин, що перебували у його держанні: Олежки⁷⁶, Закрівці⁷⁷ і Товмач (Тлумач)⁷⁸. Місцем видачі презент послужили резиденція Євстахія Потоцького у Підгайцях та центр староства у Товмачі (Тлумачі).

Розгляд презент, виданих представниками примасівської лінії Потоцьких (герб Золота Пилява), варто розпочати з грамот Йоанни зі Сенявських Потоцької (після 1662–1733), дружини белзького воєводи Стефана⁷⁹. 20 червня 1706 р. вона видала документ о. Івану на бенефіцій у селі Стінка⁸⁰, що належало до її Гологірського ключа. Після смерті чоловіка (1726 р.) Йоанна Потоцька тримала у своїх руках усі його володіння – аж до досягнення повноліття їхнього сина і єдиного спадкоємця Миколая Василія⁸¹. Наступну видану нею грамоту датовано 1730 р.: її надано на парафію в селі Вовчківці⁸². На цьому ж документі під 24 липня 1733 р. зустрічаємо апробацію, здійснену Миколаєм Василієм Потоцьким, очевидно, вже після смерті Йоанни. Того ж дня він видав, але вже як повноправний власник, презента на церковній бенефіцій у селі Серафинці⁸³.

Всього у досліджуваній нами колекції виявлено п'ятнадцять презент канівського старости Миколая Василія Потоцького (бл. 1712–1782), що охоплюють період з 1733 по 1762 рр. Магнат був власником величезних маєтків на території Руського воєводства⁸⁴, тому більшість привілеїв на церковні бенефіції Львівської унійної єпархії стосувалися його приватних володінь. Окрім уже згаданої презенти для парафії у Серафинцях, відомі грамоти для таких населених пунктів: Вочківці⁸⁵, Семаківці⁸⁶, Гологори⁸⁷, Стінка⁸⁸, Росохач⁸⁹, Поточиська⁹⁰, Підгайчики⁹¹, Ляцьке⁹², Печеніжин⁹³, Тройця⁹⁴, Підвербці⁹⁵. Лише одна грамота Миколая Василія Потоцького (для села Жуків) видана ним як королівським урядником⁹⁶. Усі привілеї були підписані в резиденціях магната, що знаходились у Бучачі, Городенці та Печеніжині.

Відомі три грамоти Юзефа Потоцького (бл. 1695–1764), львівського каштеляна, сина галицького підкоморія Александра Яна та його другої дружини Терези з Тарлів⁹⁷. Перший привілей (15 грудня

1741 р.) магнат видав у замку в Семенівці для Теодора Чеверенка, кандидата на бенефіцій у його діничному селі Вичілки (входило до складу Монастирецького ключа)⁹⁸. Інша презента датується 15 березня 1753 р. і стосувалася села Добряни, що в складі Щирецького староства перебувало в держанні Юзефа Потоцького⁹⁹. Натомість у його приватному містечку Монастирська 30 березня 1759 р. була видана грамота для місцевого унійного храму Воздвиження Чесного Хреста¹⁰⁰.

Виявлено одну презенту Пйотра Францішка Потоцького (1745–1829), сина Юзефа Потоцького. Грамота надана 12 травня 1779 р. Андрію Танечкевичу на парафію в селі Попеляни, що знаходилося у Щирецькому старостві.

Ще одним представником примасівської лінії роду є Антоній Міхал Потоцький (пом. 1766), белзький воєвода, другий син згаданого Александра Яна¹⁰¹. Від його імені надано чотири привілеї на парафії в його приватних володіннях: Бобрівники¹⁰², Кремидів¹⁰³, Тростянець¹⁰⁴ та Устя¹⁰⁵. Активна політична діяльність Антонія Міхала Потоцького зумовила часту зміну місця його перебування. Зважаючи на це, вище перелічені грамоти були видані в трьох різних місцевостях: в Усті, Львові та Александровичах. Виявлено також одну грамоту, що її видано 1754 р. Яном Проспером Потоцьким (пом. 1761/1762), сином Антонія Міхала, на парафію Богоявлення Господнього у селі Красіїв. У тексті документа, однак, зазначено, що село входить до складу Устецького ключа, яким володіє його батько¹⁰⁶.

Серед всього масиву опрацьованих документів знаходимо дві презенти Теодора Потоцького (1730–1812), останнього белзького воєводи. Перша з них надана на церковний бенефіцій у його приватному селі Саджавка (28 грудня 1765 р.)¹⁰⁷. Інший привілей видано кількома днями пізніше (5 січня 1766 р.) й адресовано Петрові Козаковському, кандидатові на парафію в селі Рунгури, що також належало до приватних володінь магната¹⁰⁸. Обидва документи виготовлені в місті Городенка, яке до набуття в 1768 р. Смотрича було головною резиденцією Теодора Потоцького¹⁰⁹.

Одним із експонентів презент для парафій Львівської унійної єпархії став Йоахим Потоцький (бл. 1700–1764), львівський староста, двоюрідний брат згаданого Антонія Міхала Потоцького¹¹⁰. Його володіння у порівнянні з деякими представниками роду були надзвичайно скромними і представлені невеликим земельним

комплексом, до складу якого входили Чортків і Білобожниця¹¹¹. 2 листопада 1757 р. він видав грамоту на парафію у селі Біле: воно належало до ключа з центром у Чорткові, де знаходилась його резиденція¹¹².

Останнім представником примасівської гілки, який видавав презенти для духовенства Львівської унійної єпархії, виявився Миколай Потоцький (пом. після 1790), глинянський староста, племінник Йоахима Потоцького. Він є експонентом презенти від 20 травня 1782 р. для вже згаданого вище села Підвербці, яке отримав, очевидно, внаслідок поділу маєтків Миколая Василя Потоцького¹¹³. У XVIII ст. представники роду Потоцьких, подібно як і інші землевласники, володіли прерогативою подання свого кандидата на парафіяльний бенефіцій у межах своїх маєтностей – приватних чи королівщин, які тимчасово тримали. Зосередивши у своїх руках чималі земельні маєтки, вони перетворились чи не у найвпливовіших патронів на теренах Львівської унійної єпархії. Значна кількість презент, виданих представниками однієї родини, дає змогу простежити динаміку їх надання та перехід права на презенту від одних членів роду до інших (як по прямих, так і по бічних лініях).

¹ Стаття є частиною бакалаврської роботи, що написана під керівництвом к. і. н. О.З.Духа

² Zielińska T. *Poczet polskich rodów arystokratycznych*. – Warszawa, 1997. – S. 253.

³ Ibid; Михайловський В. Еластична спільнота. Подільська шляхта в другій половині XIV – 70-х роках XVI століття. – Київ, 2012. – С. 305; Kowalska H. *Potocki Jakub // Polski Słownik Biograficzny (årêł – PSB)*. – Wrocław; Warszawa; Kraków; Gdańsk; Łódź, 1984. – Т. XXVIII. – Zesz. 1 (116). – S. 18.

⁴ Zielińska T. *Poczet polskich rodów...* – S. 254; Наливайко О. Золотий Потік, минуле і сьогодення. – Тернопіль, 2003. – С. 10.

⁵ *Urządnicy podolscy XIV–XVIII wieku. Spisy*. – Kórnik, 1998. – S. 131–132; Plewczyński M. *Potocki Mikołaj // PSB*. – Т. XXVIII. – Zesz. 1 (116). – S. 103–104; Uruski S. *Rodzina. Herbarz szlachty polskiej*. – Warszawa, 1917. – Т. XIV. – S. 284.

⁶ Plewczyński M. *Potocki Mikołaj...* – S. 104. У власності Миколая Потоцького знаходилось близько 50 населених пунктів.

⁷ Zielińska T. *Poczet polskich rodów...* – S. 255.

⁸ Владимирский-Буданов М. Церковные имущества в Юго-Западной России XVI века // Архив Юго-Западной России. – Киев, 1907. – Ч. 8. – Т. 4. – С. 107; Горін С. Монастирі Західної Волині (друга половина XV – перша половина XVIII століть). – Львів, 2007. – С. 30; Димид М. Єпископ Київської Церкви. – Львів, 2000. – С. 215.

⁹ Бенефіцій – пожиттєве право на доходи, що пов'язане із обійманням певного уряду.

- ¹⁰ Центральний державний історичний архів України у Львові (далі – ЦДІА України у Львові). – Ф. 201 (Греко-католицька митрополича консисторія), оп. 1 в, спр. 1297, арк. 7.
- ¹¹ Link-Lenczowski A. Potocki Józef // PSB. – Т. XXVIII. – Zesz. 1 (116). – S. 59; Kossakowski S. K. Monografie historyczno-genealogiczne niektórych rodzin polskich. – Warszawa, 1860. – Т. 2. – S. 182–186; Urzędnicy województwa ruskiego XIV–XVIII wieku. Spisy. – Wrocław, 1987. – S. 380.
- ¹² ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. – Оп. 1 в. – Спр. 1529. – Арк. 3.
- ¹³ Там само. Спр. 1047. Арк. 6.
- ¹⁴ Там само. Спр. 2359. Арк. 11.
- ¹⁵ Там само. Спр. 2253. Арк. 1.
- ¹⁶ Там само. Спр. 1643. Арк. 1.
- ¹⁷ Там само. Спр. 1626. Арк. 3.
- ¹⁸ Там само. Спр. 1907. Арк. 59.
- ¹⁹ Там само. Спр. 1732. Арк. 1.
- ²⁰ Там само. Спр. 2268. Арк. 14.
- ²¹ Link-Lenczowski A. Potocki Józef... – S. 70; Barącz S. Pamiątki miasta Stanisławowa. – Lwów, 1858. – S. 62.
- ²² Genealogia. Tablice / Opr. W. Dworzaczek. Warszawa, 1959. – Tabl. 141; Link-Lenczowski A. Potocki Józef... – S. 71.
- ²³ Майновий ключ – кілька маєтків, що належали одному землевласникові.
- ²⁴ ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. Спр. 1629. Арк. 1.
- ²⁵ Там само. Спр. 1387. Арк. 7.
- ²⁶ Там само. Спр. 1732. Арк. 3.
- ²⁷ Там само. Спр. 1683. Арк. 8.
- ²⁸ Там само. Спр. 2269. Арк. 1.
- ²⁹ Там само. Спр. 1193. Арк. 14.
- ³⁰ Там само. Спр. 1683. Арк. 8.
- ³¹ Dymnicka-Wołoszczyńska H. Potocki Stanisław // PSB. – Т. XXVIII. – Zesz. 1 (116). – S. 157.
- ³² Urzędnicy województwa ruskiego... – S. 381; Dymnicka-Wołoszczyńska H. Potocki Stanisław... – S. 156.
- ³³ ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. Спр. 1843. Арк. 1.
- ³⁴ Там само. Спр. 1194. Арк. 16.
- ³⁵ Там само. Спр. 1194. Арк. 26.
- ³⁶ Там само. Спр. 1706. Арк. 1.
- ³⁷ Там само. Спр. 1489. Арк. 1.
- ³⁸ Там само. Спр. 2359. Арк. 27.
- ³⁹ Там само. Спр. 2559. Арк. 9.
- ⁴⁰ Там само. Спр. 2555. Арк. 1.
- ⁴¹ Там само. Спр. 2274. Арк. 21.
- ⁴² Там само. Спр. 2359. Арк. 13.
- ⁴³ Там само. Спр. 1304. Арк. 1.
- ⁴⁴ Там само. Спр. 1669. Арк. 5.
- ⁴⁵ Barącz S. Pamiątki miasta Stanisławowa... – S. 145.
- ⁴⁶ Szczygielski W. Potocki Józef // PSB. – Т. XXVIII. – Zesz. 1 (116). – S. 75.
- ⁴⁷ ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. Спр. 1071. Арк. 27.

- ⁴⁸ Там само. Спр. 1891. Арк. 3.
- ⁴⁹ Там само. Спр. 2021. Арк. 1.
- ⁵⁰ Там само. Спр. 2050. Арк. 1.
- ⁵¹ Szczygielski W. Potocki Józef... – S. 75.
- ⁵² ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. Спр. 1194. Арк. 18.
- ⁵³ Там само. Спр. 2274. Арк. 15.
- ⁵⁴ Szczygielski W. Potocki Józef... – S. 75.
- ⁵⁵ Barącz S. Wolne miasto handlowe Brody. Lwów, 1865. – S. 109.
- ⁵⁶ Szczygielski W. Potocki Józef... – S. 75.
- ⁵⁷ Ibid. – S. 74.
- ⁵⁸ Szczygielski W. Potocki Wincenty // PSB. – 1985. – Т. XXVIII. – Zesz. 2 (117). – S. 227.
- ⁵⁹ ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. Спр. 2188. Арк. 16.
- ⁶⁰ Там само. Спр. 2274. Арк. 23.
- ⁶¹ Там само. Спр. 2050. Арк. 3, 5.
- ⁶² Link-Lenczowski A., Szklarska E. Potocki Michał // PSB. – Т. XXVIII. – Zesz. 1 (116). – S. 101.
- ⁶³ ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. Спр. 1669. Арк. 1.
- ⁶⁴ Там само. Спр. 1771. Арк. 1.
- ⁶⁵ Kossakowski S. K. Monografie historyczno-genealogiczne... – Т. 2. – S. 197–198; Genealogia... – Tabl. 141; Urzędnicy województwa bełskiego i ziemi chełmskiej XIV–XVIII wieku. Spisy. – Kórnik, 1992. – S. 211–212.
- ⁶⁶ В сукупності його володіння складались з 70 міст і кількасот сіл (Czeppe M. Potocki Franciszek Salezy // PSB. – 1983. – Т. XXVII. – Zesz. 4 (115). – S. 821.
- ⁶⁷ ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. Спр. 1907. Арк. 45.
- ⁶⁸ Там само. Спр. 1165. Арк. 1.
- ⁶⁹ Там само. Спр. 1907. Арк. 53, 55.
- ⁷⁰ Там само. Спр. 2502. Арк. 1.
- ⁷¹ Czeppe M. Potocki Franciszek Salezy... – S. 814.
- ⁷² Ibid. – S. 821.
- ⁷³ Ibid. – S. 821.
- ⁷⁴ ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. – Спр. 1907. Арк. 55.
- ⁷⁵ Grosfeld V. Potocki Eustachy // PSB. – Т. XXVII. – Zesz. 4 (115). – S. 806.
- ⁷⁶ ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. – Спр. 2018. Арк. 1.
- ⁷⁷ Там само. Спр. 1520. Арк. 1.
- ⁷⁸ Там само. Спр. 2523. Арк. 1.
- ⁷⁹ Genealogia... – Tabl. 142; Zielińska T. Poczet polskich rodów... – S. 277.
- ⁸⁰ ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. – Спр. 1307. Арк. 47.
- ⁸¹ Zielińska T. Poczet polskich rodów... – S. 277.
- ⁸² ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. – Спр. 1203. Арк. 14.
- ⁸³ Там само. Спр. 2292. Арк. 1.
- ⁸⁴ Zielińska Z. Potocki Mikołaj Bazyl // PSB. – Т. XXVIII. – Zesz. 1 (116). – S. 114; Возницький Б. Миколай Потоцький староста Канівський та його митці архітектор Бернард Меретин і сницар Іоан Георгій Пінзель. – Львів, 2005. – С. 14.
- ⁸⁵ ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. – Спр. 1203. Арк. 16.
- ⁸⁶ Там само. Спр. 2289. Арк. 1.
- ⁸⁷ Там само. Спр. 1307. Арк. 26. Спр. 1327. Арк. 1. Спр. 1324. Арк. 7.

- ⁸⁸ Там само. Спр. 1307. Арк. 45.
⁸⁹ Там само. Спр. 2261. Арк. 1.
⁹⁰ Там само. Спр. 2218. Арк. 30.
⁹¹ Там само. Спр. 2152. Арк. 1.
⁹² Там само. Спр. 1832. Арк. 1.
⁹³ Там само. Спр. 2218. Арк. 5.
⁹⁴ Там само. Спр. 2525. Арк. 1.
⁹⁵ Там само. Спр. 2094. Арк. 3.
⁹⁶ Там само. Спр. 1307. Арк. 34.
⁹⁷ Dumnicka-Woioszycska H. Potocki Józef // PSB. – Т. XXVIII. – Zesz. 1 (116). – S. 72.
⁹⁸ ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. – Спр. 1545. Арк. 41.
⁹⁹ Там само. Спр. 1400. Арк. 9.
¹⁰⁰ Там само. Спр. 1915. Арк. 1.
¹⁰¹ Zielińska T. Poczet polskich rodów... – S. 279.
¹⁰² ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. – Спр. 1545. Арк. 39.
¹⁰³ Там само. Спр. 1849. Арк. 5.
¹⁰⁴ Там само. Спр. 1017. Арк. 43.
¹⁰⁵ Там само. Спр. 2561. Арк. 1.
¹⁰⁶ Там само. Спр. 1630. Арк. 1.
¹⁰⁷ Там само. Спр. 2274. Арк. 9.
¹⁰⁸ Там само. Спр. Арк. 1.
¹⁰⁹ Szczygielski W. Potocki Teodor // PSB. – Т. XXVIII. – Zesz. 2 (117). – S. 215.
¹¹⁰ Maleczyński K. Urzędnicy grodzcy i ziemscy lwowscy w latach 1352–1783. – Lwów, 1938. S. 222; Kossakowski S. K. Monografie historyczno-genealogiczne... – Т. 2. – S. 230.
¹¹¹ Dumnicka-Wołoszyńska H. Potocki Joachim // PSB. – Т. XXVIII. – Zesz. 1 (116). – S. 49.
¹¹² ЦДІА України у Львові. – Ф. 201. Оп. 1 в. – Спр. 1193. Арк. 10.
¹¹³ Там само. Спр. 2094. Арк. 11.

SUMMARY

Olena Tsykvas

Potocki as exponents gift for clergy Lvov Uniate eparchy in the 18th century. (based on the Central State Historical Archives of Ukraine in Lviv)

This article is devoted to the functioning of the right representation in the territory of Lviv Uniate diocese in the 18th century. The launched issued Representative noble Potocki family have been used as the example, that are in the collections of the f. 201, op. 1b in the Central State Historical Archives of Ukraine in Lviv.

Keywords: Lviv Uniate diocese, the right of patronage, the paper presents, Potocki.